

Školská slohová práca

Vrah so svedomím
(Charakteristika literárnej postavy)

Meno a priezvisko: Sofia Mavrodieva

Trieda: 2.C

Školský rok: 2019/2020

Koncept

(v samostatnom PDF)

Čistopis

Ondrej pochádzal z rodu Zimoňovcov. Boli to tvrdí ľudia, ktorí nebrali ohľad na city iných. Išlo im len o prežitie a zachovanie rodu v neľahkých podmienkach. Býval v Malkove, v dome s novou strechou, pod červeným smrekom skoro takým vysokým ako bol Ondrej. Keď vchádzal do dverí, skláňal sa nízko ako splašená hus, aby neudrel čelom o veraje. Z rozvážnej bledej tváre, na ktorej sedela dobrotá, vystupovali sivé oči. Šiel dlhým a plazivým krokom pripomínajúcim sivú mačku.

Svoju manželku Katrenu veľmi miloval láskou, akou milujú veľkí, zádumčiví ľudia. Hoci to nedával slovami najavo, bolo zjavné, že by pre ňu skočil do ohňa, ba aj zabíjal. Nielen lásku, ale ani všetky ostatné pocity, nevedel sformulovať do viet. Ako introvert nekomunikoval veľmi s okolím, nerád odpovedal na otázky Malkovčanov. Komunikácia chýbala aj v rodine, často ich dom naplňalo otupné ticho. Nálady sa mu striedali podľa toho, aká myšlienka ho práve posadla. Atmosféru v domácnosti určovalo jeho citové rozpoloženie. Rod Zimoňovcov sa vždy držal. To, že bol chren aj zamladi, mu ostalo. Nebol z veselých, ale keď videl iných veseliť sa, pohllo ním.

Potom sa čosi stalo. Nikto nevedel čo, ale raz poriadny mládenec, ktorý stával na chóre, spieval nábožné piesne a pri procesiách nosil zástavu, zrazu zaryte mlčal, akoby sa hneval na celý svet. Tvár mu chorobne zbledla a sivé oči sa podliali. Obočie sa stiahlo dvoma kolmými vráskami, akoby ho zošili. Ústa mal krčovitú stisnutú a pery nadobudli belasý nádych z bielej sliny, ktorá mu na nich vyschla. Na čele mu bolo vidno, že tuho premýšľa nad čímisi, čo ho preniká celého. Vedel niečo, čo iní nie a budil dojem, že vytrvalo hľadá akúsi vec, ktorú kedysi stratil. Jediný, kto niečo tušil, bol otec zavraždeného Jana, Peter Štelina, s ktorým si postupne vybudovali vzájomnú nenávisť.

Z narodenia syna mal najprv veľkú radosť, až kým nezbadal v jeho tvári zavraždeného milenca Katreny Jana Štelinu. Dieťa nespúšťal z očí a skrýval ho pred ľuďmi, ba aj pred krstnými rodičmi. Paranoja definitívne rozbila rodinnú idylku a v Ondrejovi prebudila agresivitu. Otázky na dieťa a ženu ho zakaždým veľmi rozladili a nahnevali. Podľahol alkoholu a do jeho manželstva sa vkradlo niečo mrazivé a triezve, ostré ako britva. Svoju stále milovanú manželku začal biť a vyčítal jej, že dieťa nesie tie hrozné znaky ako strom nesie ovocie, ktoré videl iba on. Za jeho zmenené správanie ho znenávidel celý Malkov a začal ho čoraz viac upodozrievať zo strašného činu.

V jeho podvedomí sa stále čosi dialo, čosi ním lomcovalo, až chvíľami pociťoval fyzickú bolesť. Čosi ho zvieralo, sedelo mu na svedomí, bilo doň ako do nákovy. Pálili ho Katrenine horúce slzy, zmocňovala sa ho úzkosť a strach z odhalenia.

Neznesiteľne požieraný vlastným svedomím a vyprovokovaný Štelinovým dobiezdaním sa pred všetkými priznal k vražde pre lásku a bez vzdoru odišiel so žandarmi. Tým mu spadol kameň zo srdca, akoby sa znova narodil. To svedčí o tom, že nebol bezcitným vrahom, mal svedomie a nakoniec prijal zodpovednosť za svoje činy.